

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ
ΟΡΕΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ

1875

ΜΟΥΣ

ΚΑΙ Ι

ΜΟΥΣΙ

ΚΑΙ ΙΔ

1000

1000

EIS ANAMNISE

3A

ELMISTOM 1921

Μέταξ
καὶ τῆς ἡμερο
θέσιν ἢ γλῶ
ἀκήρατοι θησο
χαρὰ, ἢ ἀλγυ
τεραι αὐται αἰ
ἄνευ ἐρίδων π
μᾶλλον προβα
στοτε ζήτημα
ἀγαθὴ ἔρις, τ
ἢ τοὺς πεπλα
μένα πάθη κο

Πρώτιστ
τὸ ζήτημα πε
ἰδίως δὲ ἀπὸ
Κοδρικᾶς, ὁ Ο
ναντο γνώμας
ἐπανήλθομεν,
αὐτὸ τὸ ἔθνος,
τημα τῆς καθ
καὶ ἐκ παντός
βαίως ἐν τῷ
Δὲν εἶχ
πολλοῦ ἀνεφύτ
εὐρωπαϊκῆς. Ο
σιαστικὴ μουσι
ρεῖσα ὑπὸ τῆς
τῶν Τούρκων κ
μην των, παρὰ
τας, παραλαβο

εὐρωπαϊκὴν ἄρμη
Μυσταγωγίας·
διαφθρεῖσα ἐνε
ἀδιαφορίας τῶν
παρ' ἡμῖν μουσικῶν
κληροδοτήματα τῶν
παραδόσεις καὶ
λον, καθ' ὅσον ὁ
καὶ τῆς ἀπρολή
τέραν αὐτῆς καὶ
γίνεται περὶ τοῦ
τὴν τετράφωνον
οὔσα σύτη τῶν
ἐκκλησιαστικῶν

Ἐπειδὴ ἡ
τοῦ ἔθνους σύμπ
λυθῆ οὐχὶ ἐκ το
χρόνῳ, δι' ἐρεῦν
σταμένων. Δὲν τ
ἔρις ἐνδέχεται ν
ματαιολογίας κα
ρέτους καινοτομί
λόγον ὅτι οἱ πρό
Βάκχοι δέ τε πα
νουςιν, οὔτε λόγ
δειξιν καὶ ἐμπέδ

Ἡ μικρὰ
νης πραγματείας
λὰς νύξεις, ἅς,
ἀσθενεῖς ἡμῶν δ
οἱ περὶ τὰ τοιαῦ
ληνοπρεπέστερα
βραχέων τὰ κατ

Τῷ 1867
Βιέννη, ὅπου, ἀκ
φωνον μουσικὴν,
τοῦ μακαρίτου Ἰ
τετραφωνίαν ὑπὸ
ἐγαργαλίσθη ὡς
ἐπουράνια καὶ ἡ
ἀγγέλους. Καταβ

ἐφημερίδων ὁ
σική πρῶτον
ἄλλας τῆς
ρινόφθογγος τ
καὶ τοῦ ἐμπ
τοῖς ἐμποιεῖ
ἀλτ,θεία, ὑπά
κηλτ,θεῖς ἀγα
μουσικούς ἀπε
γάζοντας φω
συμπαρασύρα
χνεύση τὰ ἀ
μουσικῆς. Τ
ἀρχῆς, κα
του ἔνεκεν γ
εἰς τὰς ἐν Εἰ
τετράφωνος μ
Τῷ 18
καθηγητῆς τ
καὶ πρῶτος ψ
B. Ρανδχάρτι
καισαροβασιλι
τονίση « εἰς ε
ἐκκλησιαστικῆ
νίαν ». Εἰλικρ
ἄνῆρ καὶ ὑπὸ
τῆς ἐκκλησιασ
οῖοι ὑπάρχουσι
τῆς μουσικῆς
τες, μαθόντες
Συνελόντι εἶπ
πολλῷ δὲ ὀλι
ὠμολόγησε μ
τὰς παρέδωκε
παϊκὴν τετραφ
νικῆς ἐπιστήμ
ἀρμονίαν ἄσμα
τοῦ μελοποιοῦ
1) νὰ νοῆ ἄκ
ἔχη ἐπιστήμη
τὴν ἀπαγγελία

αἰσθημάτων καὶ
τὸν οἰκεῖον ἤχον
ἀρμόδιον μέτρον
ἴσως εἶπη τις,
σκαλος, αὐτὸς
ἐξετάσωμεν μετὰ
καὶ ἱεράς λειτου-
ματικῶς διειρη-
στικῆς μουσικῆς
ἀξιότιμοι ἐκεῖνοι

Ἄρχόμεθα
ἡμῖν ἐπιστήμονας
ἤχον πλάγιον
ὅτι ὁ Κ. Χαβου-
ῆπίστατο νὰ ψα-
καθεν ἡ ἀγία
ζουσι νὰ ψάλλω-
ἐξ ἀνάγκης λυ-
χάρτιγγερ τὸ ὄ-
τετάρτου. Τῷ
ἤχον χρωματικῆς
ματικῆ κλίμαξ
στιανοὶ ἀκούουσι
πλοκῆς τῶν συ-

Β. Περὶ
ἄλλων, ὅσα ἐπι-
οὐ παρ' ἡμῖν με-
καὶ τοσοῦτον ἀ-
τετραφωνίαν ψα-
γνώμονος κραυ-

Γ. Ὁ χρωματικῆς
τετάρτου· οὔτε
οὔτε ἐμοιάζει τὸ
τὸ δὴ χεῖριστον
ναλήψεων. Οἱ
εὐρωπαϊκὸν τρόπον
νὰ ἀποβάλλωσι
τῶν ὄλων, ὡς

Δ. Καὶ
πλάγιον τοῦ τε-
τῆς ὑπεραγίας

ἐστίν » · εἶτα
ἐστίν », ἔπειτα
αὐτὸ « ἄξιον ἐσ
παίων α σαοη
λογίαν τῆς ἀειτ
ρυθμισμένος · ὁ
λος, ὁ δὲ μελ
προσωδίαν αὐτῶ
ἐδωρήσατο ἡμῖν

Ε. Τὸ κα
εἰς ἦχον κατὰ
δὲ ὡς εἰς ἦχον
mīnoye ζητεῖ δι
καταβάσει ἀποδ
καθ' ἡμᾶς κλίμα
πενταχόρδου, πε
καὶ εἶναι ὅλως
τοῦτο ἐπομένως
Κύριον» καὶ τρι
μοῦ ἔχουσι τὰ τ
εὐρωπαϊκὸν καὶ

Ε. Τὸ «ε
ἦχον πλάγιον το
εἰς ἦχον δεύτερο
νοϊαν τῶν λέξεω
πρὸς τούτοις ἐσφ
λέξεις ἀτόπως τ
ρετον. Τὸ ἄτρ
ρωπαϊκή.

Ζ. Τὸ «Ε
τοῦ τετάρτου, ἐν
εἰς ἦχον δεύτερο
ὑπὸ τῶν ἀρχαίων
κτῆρα ὅτε μὲν πα
ἄλλο τι πάθος ἐν
ἄσμα πᾶν ἄλλο

Τὰ προμνη
μεν, ὑπὸ τοῦ μα
μονίαν ὑπὸ τοῦ Ι
ἦχος ἐκκλησιαστικ
ἐκ τῶν προτέρων

μελωδίαν αὐτὴν
καὶ ἀγαθῆ τῆς
εἶναι ὅτι οὐ
συνάφεια, ἀλλ'
χαρακτήρ.

Καὶ τοὺς
κρίνωμεν τὸν
ἄριστον Κ. Ε.
ἐπιθυμοῦντας
Ἐκκλησίας ἀπὸ
Ἡμεῖς αὐτοὶ
θηγητοῦ ἐν Μ.
παϊκὴν μουσικ
σεως, τὰ Προ
ματικῶς ἐφιλ
σωμεν ἀπαρά
Εἰρμολογίῳ καὶ
λάσση » ἐν τῇ
ἄλλην ἐποιήσ
Μεθ' ὅλην ὁμο
ἴασι τὰς ἐρμ
σφόδρα ἀμφίβ
χὴν, ἀφ' οὗ μ
ἄνευ ὀργάνου,
τητας ἐν τῇ
μένος εἰς τὴν
καὶ ἀνελλιπῆ
καθ' ἡμᾶς μο
εἰς ὕφος εὐρω
σιαστικοῦ. Με
πεισθεῖς δ' ἐν
μογὴ τῆς ἀρμ
νόφωνα, ἐν τῇ
"Anthologia

Μετὰ τὴν
τὴν ἐκκλησιασ
ὅπως μάθωμε
ἐπιστημον
μοσθῆ εἰς αὐτ
ἱστορικὴ καὶ τ
πρὸς τὴν ἀρχ

γενικόν τινα χάρι
παραθέσει πρὸς
ἡμετέρας πραγμα

Τῆς μουσ
τῶν περὶ μέλος
καὶ συστημάτων
ἀρχαίας. Μεταξὺ
ὑπάρχει διαφορά,
τοῦ βίου τῶν πα
ρους σκοπούμενω
τῆς νεωτέρας κε
καὶ σπουδαιότατα
κτηρίσωμεν, καθ
λος ἢ πρὸς ἄλλ
ἐξηλλοιωμένη σ

Ἡ πρωτίσ
νικῆς καὶ τῆς νῦ
μὲν ἦτο, οὕτως
παιδεύσεως, αὕτη
λογεῖται ὄργανον
Τὴν παιδαγωγικὴν
ἐξέφρασεν ὁ γεω
Ἑλλήνων πόλεις
ἐφ' ᾧ καὶ οἱ μου
ἠθῶν. Τὰ περὶ τ
παναρχαῖα μυθεύ
ἄγρια θηρία, ζω
τὰς πόλεις, ἀνασ
ζουσα τὸν Κέρβε
λάσσουσα τὴν ἀμ
τὰ ὕστερον διηγή
τοὺς ἀρρωστοῦντα
ἀπεσόβει ἐπιδημ
μουσηγέτης Θεὸς
καὶ τὸν κεραυνὸν
ἐπὶ τοῦ θείου σκ
λικὴ παράστασις
θόλου βίον τῶν

περὶ μουσικῆς
ὁ Πυθαγόρας
τῆ κινήσει τ
γισμῶν, εὐρε
σεως τῆς ἀρ
σχέσεις τῶν
πάντα ὑπὸ τ
σῶφρον κο
ψυχὴν τοῦ ἀ
νοητικοῦ καὶ
τοῦ ἥθους· δ
πᾶσαν ἐν τῆ
τὴν ἐναρμόνι
πασῶν τῶν
μίας τοὺς νό
ἔνεκα οἱ μέ
Σωκράτης ἀ
Τούτου ἔνεκα
πρώτιστον μ
ρυθμὸς καὶ τ
αὐτὴν ἐρρωμ
ἀρμονίας ἀνο
τεροί τε ὧσι,
χρήσιμοι ὧσι
«ἢ κακία εἶν
ψυχὴ εἶναι ο
τε καὶ εὐαρ
καὶ ὁ μέγας
ἀνεπιστρεπτε
κῆς λέγει δ
«πρὸς τὴν ἐ
Τὰ ἐν
ἀρχαίοις Ἐλ
ὅπως ἡ γυμν
Ἡ μουσικὴ
χαιολογικῶ
ληνικὸν, ἐνθ
εἰς τὴν μουσ
τητα εἰς τὴν
λέγοντός που
κειοῦνται πρ

τόνων καὶ τῶν
δεῖς ἐστὶν ὁ μὴ
ἀγνοεῖ ὅτι ὁ δη-
δρος, ἐτέλεσεν ἐ-
Σπαρτιᾶται, εἰ κ-
ὄμως τοσοῦτον π-
τὰ μὴ χρηστὰ τ-
ὑπὸ εἰδικοῦ νόμο-
μέχρι τριακονταε-
» ὁ Πολύβιος) π-
» καῖον· καὶ τῶν
» δὲν αἰσχρὸν ἤγ-
» κατ' ἀνάγκην π-
» ραμνον διὰ τῆς
Οὐδεὶς ἀναγνοὺς
λιστράτου τοῦ αὐ-
ἐνθουσιασμὸν, ὡς
κρότους, ὑπὸ τοῦ
νοῦντο κατὰ τὰ
Ἐν τῇ ἐλ-
ἐνεκεν τῆς παιδε-
μουσικῆ περιθάλ-
ἀσκεῖται δὲ ὑπὸ
δὲ καὶ ὡς ἠθοπλα-
τὴν διδασκαλίαν
θημάτων», ἣν ὁ
ὁμολογήσῃ ὅτι ὑ-
εἰς θεατρικὰς π-
χάριν· σημειωτέ-
ἄλλο ἢ παθημάτ-
ἐπανορθωτικὰς το-
σικῆ τῆς «Νόρμ-
ἐξεγείρει διάθεσιν

Εἰς τὴν με-
στον συνεβάλετο
Παρὰ τοῖς ἀρχαῖ-
ἀκμῇ, ὅτε τὰ π-
ῆσαν τοσοῦτον ἀ-
ποιητῆς ἐσθήμα-
λοποιόν. Σήμερον
λος μελοποιεῖ αὐ-

βέερ, ὁ Ροσίνι
ποιηταί, ἀλλὰ
δηλονότι μόνον
τοῦ ὄλου διάρθη
τῆς Aida συνέ
Ραδίως δὲ νοεῖ
ὅτι, ἀπέναντι
libretto τοῦ σ
ὑπὸ τοῦ Felice
ραγκωνίζονται
ὀλιγώτερον ἢ
λον κατανοεῖ κ
Φαύστου μελόδ
διολάνω καὶ
ἰταλιστί· ἢ γλ
σμένα καὶ ἀκα
Σχίλλερος, ὁ
σικὴν, μαγγανε
λοτέραν, καὶ μ
Πάντη ἄ
ποιήσεις καὶ ἢ
τῆς ἦτο σύναμο
ποιητῆς ἦσαν ἐν
ἀρκεῖ τοῦτο· ἄ
φειλεν ὁ ποιητῆ
Ὁ Αἰσχύλος λα
δης κ.λ. εἶναι
ἀλλὰ καὶ ἀπαρ
ἐν τῇ κυριωτέρῃ
καὶ τὰ κρούμ
Οὔτω λ. χ. ἀπα
εἰς τὰ ἴδια ὀ
τῶν τραγωδιῶν
χρωματικὸν καὶ
Ἑλλήνων προήρ
ράνω τοῦ κειμέν
ματα τῆς λέ
νητικῆς ἐν τῇ
σειρᾷ· πλὴν δὲ
σεως. Τοῦ χρόν
διανοητικοῦ βίου

ποιήσεως, τὰ ἀρ-
μουσικὴ ἡρέμα
Ἄλεξανδρεία, ἐ-
τοῦ κειμένου ἀτ-
δὲ τῶν ἀρχαίων
φέρον καὶ τὴν
βάνεται ἢ ἀπώλ-
λυρικῆς τῶν Ἑ-
ἄνευ τῆς τῶν
συγχρόνως καὶ
ἐπὶ τῶν ρυθμῶν
συστήματος. Με-
ὡς παρατηρεῖ τι-
νεώτεροι ποιῶσι
γνώσταις, ἀφίνου
φὰς ταύτας, οὐδ-
δοκοῦν ἐκτείνοντ
ποιηταὶ τοῦναντί-
δπως μελωδηθῶ-
ρυθμοποιοί ¹⁾).

Συγκεφαλ-
ἢ θεμελιώδης δ-
μουσικῆς συνίστα-

¹⁾ Ἄξιαν
ἐν τῇ εἰσαγωγῇ
Ἑλλήνων Ρυθμι-
ἐν τῇ ἀρχαιότη-
τοῖς ἀρχαίοις μ-
ὀργανικῇ ἦτοι
τοῖς καθ' ἡμᾶς γ-
περιωρίζετο ἐν τ-
τικὸν νόμον, στο-
ἢ μελοποιουμένη
λομένη φωνητικῇ
τημα· ὁ ρυθμὸς
του, ὑπῆρχεν ἀρ-
Σήμερον βεβαίως
ἔχοντα ὑψηλὴν τ-
χάριν ἀπαγγελία
ἀπολύτως κρατε-

παίδευσις καὶ
δοποιοὶ καὶ οἱ
ἀρχαίοις αἰ λ
ραν βαρύτητα
τεῖχεν ἢ ποίησ
Αἰ δύο ὁμῶς
λαπλαῖ ἄλλα
ραὶ, ἀλλ' ἔλκο
ἀνάπτυξιν δια
Ἡ εὐρύ
συμφωνίαν,
μοποιίαν πολὺ
ἀκρίβεια εἶναι
ποιία εἶναι τύ
ἰσχὺν ἢ ρυθμο
ἢ ἀληθοῦς πλο
»γραφεὺς), κα
»λίαν, ὁ ρυθμ
»τητος, οὔτε
»ἐξωτερικὸς τε
»ἢ ἐν τῇ γεω
»ποίησιν, τὴν
»ἐνίοτε ἄδειαν

ἐξαιρέσει ὀλίγ
σπουδαιότητος πε
ματίζει τὸν ρυ
πνευματικοῖς, ἢ
κείμενον, ἀρρυ
σικὸς, μελοποι
ποιητῆς ἀνεξαρ
ἀρχαιότητι τὸ
ἄλλων τινῶν ε
ἦτο ὠρισμένη
χάριν ἀπλήης
ἄγνωστος τεχν
στατικὸν μέρος
δίαν, ὡς μέγισ
μονωδίαὶ ἀλλὰ
τρίμετρος τῆς
ἦχον τῶν ὀργά

»λοιπὸν, ὀρμώμα
»ἔν τε τῇ φωνῇ
»πολλῶ σπουδαίως
»ἦσαν ἐξωκειωμένως
»ἐπιστημονικῶς
«λεπτότητος καὶ
»μου. Ὁ Στρεψ
»κατ' ἐνόπλιον γ
»ρίου καταφαίνε
»ἐκείνους τοὺς
»ἀνεπιστήμων τ
»σήμερον εἰς τὰ
»συνείδησιν ἢ δὲ
»δεινός ἢ δεινός

Ἡ μὲν ἀρχαία
ἢ δὲ εὐρωπαϊκὴ
λήγες ἐγίνωσκον
ἐγένετο παρὰ τὴν
πρώτοις παρὰ τὴν
σίαν ἔχει παρὰ
καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων
ἐπιφανῆς τῶν Πλάτωνος
ματίῳ αὐτοῦ «Μουσική
»τεροι καλεῖ εἰώθει
»συνωδίαν ἐνὶ κοινῇ
»Ἑλληνας συμπεριλαμβάνουσαν
»τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν
»τὰ γένη τῶν τόνων καὶ τῶν
»τῇ μελωδίᾳ καὶ τῇ ἁρμονίᾳ
niam, n. e. vocatur
que tempore autem
phoniam, harmoniarum
riorum sonorum
legibus factam,
ὁ Ἡσύχιος ἐρμηνεύει τὴν
λουθία. Ὁ Πλάτωνος
«τρόπου» ἢ «τόνον»
δηλοῖ ὅ,τι νοοῦσι τὴν
ὁμοίως λέγει «ἀρμονία
Δώριος». Παρὰ τὴν ἀρμονίαν
μουσικῆς». Οἱ Πλάτωνος

πασῶν συμφωνοῦσι ἀναγινώσκουσι μουσικῆς ὄροι
λων συνηθεστέρην χρῆσιν τῶν
ταχυνέστεροι τῶν
τοῦ τρόπου
νία, τόνος
νεώτεροι ἀφέν
εἶδος «διὰ ἧ
πρὸς τούτοις
στος πολλάς
σύνθεσιν, τουτ
ξεως· 2) τὸ
3) πλοκὴν ἐν
διαστημάτων
ἀρμονίαν ν
ρων τόνων, ἐν
παρατηρήθη, ἡ
εὔτακτος καὶ ἐπ
ατοῦ ἡρμωσμέν
διαστήματα, τὰ
μεταβολάς. Ἄ
διότι, θεωρητικ
Ὅπως δὴ ποτε
ἀρμονία οὐδ
Τὸ ζήτημα

1) «Ἡ
ὁ δοκιμώτατος
θηγητῆς Φορτ
σεων τῶν δια
πρὸς τὴν ἰστο
ἀνεύρεσιν τῶν
τῶν. Οὐσιωδῶ
της ἢ μὲν ἀρ
ἀρμονίαν. Πρὸ
καθ' ἑαυτὰς α
πνεῦμα εἰς τ
ἀρμονικῶν
ρωσις καὶ ἐμτ

νίαν, ἥ, σαφέστε
φωνος ἐν ἑτερο
φωνία ἐν ὁμο
ἐν ἑτεροτονία εἰ
ληνες ἐγίνωσκον
θόντος αἰῶνος ὁ
μαστός Βοίκχιος
τεία αὐτοῦ, τῆ
γονίμους μελέτα
ἀπεφήνατο ὑπὲρ
εἰς τινα χωρία τ
Ἐὰν ἦτο δυνατὸ
λύφωνος, κατὰ
εὔρημα θὰ ἦτο
μονικῆς πολυφω
καιοῦντο γὰ παρ
ἀπαλλαγῶσι τῆ
ἦττον ὑπάρχουσι
ἀρμονικῆς ἀποβο
καὶ ὅλως ἰδιοφυ
φόρμεναι. Ὁ Ἄν
δίαν, ἀγαπᾷ πρὸ
ἐξαγγέλλεται δι
γανος τοῦ Εὐρωπ
τῆς Ἑλλάδος εἰ
δυνατὸν γὰ ἀρμο
βάλλονται, καὶ τ

ὑπάρχει ἵχνος ἀ
δομμένης εἰς τρι
εἰς τὴν μελωδία
οἱ ἀρχαῖοι ἀρμον
ἐνεκεν τῆς προμ
τέραν ἔννοϊαν·
κλείδην, καὶ ὀρί
τῆς φωνῆς, ἐπο
περὶ γενῶν καὶ
Ἡ ἀρμονικὴ λοι
αὐτὴ δὲ ἡ λέξις
ὁμοφωνίαν (ἥ τις
δοχὴν τόνων ἐντὸ

φυγεινήν καὶ
π ἴγονται ἐντὸς
Ἐπάρχ
λυφωνίας, δη
ἢ τῶν ἀρχαί
ἦτο οὐ μόνον
ὅμως ἦτο πρ
Οὐέστφαλος
τέρων πολυφ
εὐρωπαϊκῆς μ
ἀλλὰ καὶ εἰς
μονίαν, κατὰ
τὸ πολύφ
πολυφωνία ἀ
εἰς τὸ μέλος
πλέον. Οἱ ἀρ
μόνον τὴν με
οὐδένα τεχνικ
παρὰ τοῖς χο
εἰς ἦν προσε
ἐπειδὴ ὑπῆρχ
πρέκυπτον δι
τίζοντες ἔψαλ
τὴν μελωδίαν
νῦν σύστημα,
πέντε. Τοῦ Ἄ
φωνα» εἶναι
ὑπῆρχεν ἢ πο
πῆρχεν ὅμως
Πινδάρου διδά
διέφερε τῆς μ
ἀλλὰ καὶ αὐτ
λους ἠγνοεῖτο
διὰ πασῶν· ὁ

1) Αἰ
καίπερ καθιερ
βεβαίως δὲν
μεταχειρισθῶν
φανερὸν ὅτι λ
οὐχὶ ἀπλῶς ο

νῆς, οὐχὶ εἰς δὲ
τῆς χριστιανικῆς
κολούθησις· ἡ
μέλους τὴν π

κὴν τοῦ μεσαιῶ
· Ἡ νῦν ε
βεν ἀνάπτυξιν
ἱστορικῶς τοῦλα
τοῦ μεσαιῶνος
ἀρχαίας μουσικ
τοῦ 16 καὶ τοῖ
ἀρχαίων Ἑλλή
λεγόμενοι «ἐκ
«λύδιος, φρύγι
οἱ ἀντὶ τούτων
ἤχος» τὸ αὐτὸ
σικῆ ἦτο πλουσι
ἐν ᾧ σήμερον
κατὰ τὸν ἀριθμ
γονται νῦν οἱ
ἡμᾶς εὐρωπαϊκῆ

Οἱ ἀρχαῖοι
καὶ τὴν ἀρμο
ἀκεραίων τόνων
τὸ δὲ τρίτον δι
καὶ ἄλλα εἶδη
καθ' ὅσον μετὰ
ὀρίσωσι πᾶσαν
καταλογίζοντες
τοῖς πολλοῖς ἐν
μέγας ἀστρονόμ
(ὁ μετὰ τοῦ Ἄ
περὶ μουσικῆς με
τοῖς ἄλλοις δὲ
ὀρίση ὀκτῶ χρο
προϊόντος, καὶ ἰ
τικου καὶ τοῦ ἐ
τονικόν· ἅπασα
προσπάθειαι πρὸ
βησαν μάταιαι,
σεως τὸ λεπτότ

φωνή, κατὰ τὴν
στικὴν τὸ φυσικὸν
ὅπως ἡ φωνὴ
μαννὸν ἀπὸ 1
τόνου βαρυτέρου
ἐλάχιστα διασ-
μείζονα, οὕτως
ἐξέλιπε βαθμιαίως
Ἡ εὐρύτης
ἀπολύτως τοῦ
χαιότητι ὑπῆρξεν
τόνων ἐλάσσονων
τῶν χρόνων τοῦ
τονικοῦ γένους
μόνιον γένος·
ἀπέβαινε δὲ διὰ
τὰ τεταρτημόρια
χρωματικοῦ·
ὑφίσταται ἡ μέ-
ληλα ἡμιτόνια·
τόνοι τῆς διὰ
στημα, παρενε-
τριημιτονίου. Ἡ
ἱστορικῶς ἀνεπι-
παίκτη ἔχει ἐν
τῶν συστημάτων
τηρητέον δὲ ὅτι
ἐκ πλειόνων ἢ
συστημάτων πλ
πενιχροτότητος τ
ἦτο ὡς γνωστὸν
τῶν τόνων τοῦ
σκευάσει διὰ τῆ
χορδον, « τὴν
ἑπτὰ πλανητῶν
δων εἶχεν ἑπτὰ
Πυθαγόρας, πα
χορδα οὕτως ὡ
τος τοῦ χρόνου
Θεόφραστος προ
λοφώνιος τὴν δ

δὲ τὸ πρῶτην ὀκ
συνημμένων
ένος ἔτι τόνου (ἡ
χορδον ἐγένετο
λείται πρὸς δια
τος ». Τῇ περαι
χόρδου τὸ «δὶς
παλαιὰ αὐτῶν ὀκ
(χορδαί) ὡς ὑπε
τεκαίδεκάχορδον
διὰ πασῶν», εἶνε
στιος ἀναφαίνεται
δὲν ἐγένετο ἀπὸ
τοῦναντίον ἐν κα
σῶν, οὐδὲ δύναται
σκευασμένα ὄντα
πρὸς ἄλλου συ
τελεσθῶσιν ἐν τῷ
καὶ δύο, τρία, τε
τῶν διαστημάτων
γους τῶν πέντε

ὄντως ἐ
νεται ὅτι οὐδεμίαν
γεραφῶς τῶν Ἑλλ
οὶ ἀθάνατοι ἐκεῖ
εὐμουσοτάτου καὶ
ρωδικοὶ καὶ αὐλο
λυμνήστου; Ποῦ
τοῦ Θαλήτα, τὰ
τὰ μεμελοποιημέ
χυλίδου, τοῦ Στρά
Αἰσχύλου, τοῦ Φ
Ἄπώλοντο διὰ π
τούτων συναπώλε
τῆς τῶν Ἑλλήνων

Ὅπως δὲ περὶ
ριόδους· ἢ μὲν τ
σικουῦ συστήματος
ἀπὸ τοῦ πελοπον
ρωμαϊκῆς ἐποχῆς
παραχθεῖσαν θεω

Ἡ λαμβανόμενα
στάσεις· τῆς
πανδρος, τῆς δὲ
καταστάσεων τῆς
τέλος τῆς δευτέρας
ὁ περιώνυμος
δευτέρας περιόδου

Παρατηρήματα
ἐν αὐτῇ τῇ κυρίᾳ
ἕνεκα τῶν καταστάσεων
ὀνομασθῆ ἔλλογον
δευτέρας περιόδου
μαθητῆς Ἀριστοτέλους
Ἀντωνίνου ἀκριβῶς
αὕτη περίοδος,
πτύχθη τὸ μουσικόν
ἔπρεπε γὰρ παρατηρηθῆναι
Μανουήλ τοῦ Ἰωάννου
ἀναλυτικὴν ἐπισημάνειαν
τοῦ Ἀριστοτέλους
συνεχεῖς, διότι
γῶν, δυσχερῶς

Περὶ τῆς
ληνικῆς μουσικῆς
τὸ ἐν εἶδει διακρινόμενον
ἐκ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἄλλων
Ὀνησιγράτους ἐπισημάνειες
ἐπιστήμονες ἀνεπίσημοι
ἰδίως τὰ ὀνόματα ἀρχαιοτέρων
νησιακοῦ πολέμου φιλοσοφικῆς ἀπὸ
ὑπάρχει τοσοῦτον εἶναι ἢ μόνον
τεῦθεν λαμβάνονται μουσικῶν
τῶν δ' ἤττον τελείων ἰσχυρῶν
ζομεν τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτῆς
ἐμμελεῖς αὐτῆς τὸν Πλίνιον κα

ἀριστουργήματα
γραφικῆς καὶ ἀ-
οὐχὶ ἀποτελε-
γραφικὴ καὶ ἡ-
ται» καὶ «μένον
ἀλλὰ «ἐφ' ὅσον
τὴν πράξιν οὐχ
ναοῦ τινος ἢ ἀγ-
ἐν τῇ διανοίᾳ ἢ
Δία» καὶ τὴν ο-
τοῦ Πολυκλείτου
δίτην» τοῦ Πολ-
Ζεύξιδος τοὺς ο-
διεξερχόμενοι το-
περιγραφὰς τοῦ
σκονταὶ ἀμυδρῶς
τοῦ χρωστῆρος
δίας τοῦναντίον,
δυνάμεθα νὰ νο-
νοοῦνται εἰμὴ ἐν

Ἐκ τῶν
ραν διεσώθη μέ-
Σοφοκλέους, τοῦ
καὶ τῆς ὀργανικ-
ἀφ' ὅτου ἐχωρίσθ-
πλέον, ἀλλ' ἀνε-
βανον πάντῃ ἀλ-
τὰς λέξεις. Αἱ
νοὺς μεταγενεστ-
βολιμαῖαι· καὶ
φῶς ἐπὶ τὴν πρ-

Ἐκ τῶν
τῶν πρώτων πέ-
τῆν πρῶτος ἀνεῦρ-
σουργίαν» τοῦ ὁ-
τινος ἐν Μεσσή-
βάλλουσιν εἰ ὑπ-
ριέχοντες τοῦ Π-
ρακτῆρων, οὐδεμ-
σαιῶνος ἐσώθη, μ-
οὐ τῆς Ἀλεξανδρ-

Εἰδογράφος ὁ
μελωδίας αὐ-
πίδεκτον ὑπο-
μεῖα τῆς ὠδ-
πλημμελῶς ὁ
κατακερματίζ-
δὲ τῆς πλημ-
δαρικὸν χορο-
δὲ ὅτι ἡ μελ-
Κιρχέρου, οὐ-
λησι μελωδία
ρελθόντος αἰ-
ποίησε τοὺς
μελωδίας, κα-
εἰς Ἕλιον ὕμ-
μελωδίαν πιν-
Δήμητρα ὁμη-
κῆς τῶν Ἑλ-
σκεύασεν αὐτ-
τοῦ σημειολό-
τριῶν ὕμνων
Ἀπόλλωνα κα-
νευτικῶν σχο-
ἐπὶ τοῦ αὐτο-
διότι οὗτος κα-
κατ' ἄλλους ὁ
λερμαννοῦ ἐκ-
λωδικὸν τῶν
ἀξίαν ἔχουσι
διαπρέψαντος
μάτων καὶ τῶ
καὶ ἄλλαι με-
νὰ διαλάβωμε
ὅτι αἰ σωζόμε
στοῦ ἢ οὐδενὸ
ληψιν τοῦ με-
λήνων μουσικ-
Ἡ δευ-
πηγὰς ἀσυγκ-
οὗτος, ὁ ἀληθ-
εἶναι μόνον θ-

νόησιν τῆς προ
ἄπλετος ἀναφέ
τὸ πλεῖστον ἀφ
τῆς περὶ τὴν μ
Μέγας π
ξενος, ὧν ἐν τῇ
θόλου ἐπιστήμη
γενῶν τῆς μουσ
ἀπλῶς μουσικῆ
τὴν ἱστορίαν κα
μόνον ἢ ἀρχὴ
τρία πολλαχοῦ
βιβλία τῶν Ἄρ
καὶ ἀξιολογωτά
κριτικῶς ἐπιδιω
συνέβησαν περὶ
τοῦ Ἀριστοξένου
ἀκοῆν, αὐτὴν
λοῦν ἑαυτοῦς μ
γόρου, οἵτινες
λόγον κατὰ τ
μουσικὴν θέλοντ
τοὺς ἀρμονικῶ
συγχωρήσωσι τῶ
πατητικὸς καὶ ἀ
φιλοσοφίας. Ὁ
μακροῦς διαρκέσ
τῆς μουσικῆς θε
γράμματα, ἐν οἷ
διαφορᾶς Ἀριστο
γίας γυναικὸς, τῆ
θαγορικὴν τῆς μ
παρετείνομεν τὸν
ματα μόνον τῶν
καὶ ἀρμονικὴν τ
μος, ὁ τοὺς διαλ
καὶ ἄλλοι εἶναι
παρέρχεται εἰς τ
θηματικὸς καὶ ὁ
τὴν θεωρίαν τῆ
τοὺς Πυθαγορείου

φερομένους Ἄρ-
σθησις ἢ ἐ-
φυσιολογήσας
φθόγγων καὶ τῶν
θεωρίαν συστη-
καὶ ἄλλοι διό-
Ρυθμικὰ Ὑπο-
ὁ συντάξας ἀρ-
ὁ προμνημονευ-
ρων, ὁ Ἄριστε-
ἡμᾶς ὁ χρόνος
ἢ κλιμαξ τῶν
φθάσωμεν εἰς
καὶ Μανουὴλ
τινοῖς περὶ ρυ-
Πάντα

1) Τα
ὕπομνημάτων
καὶ ἄλλων π
Ὀξωνία ὑπὸ τ
νῆψε πραγματ
τῆν τῶν νεωτέ
σπουδαιοτάτων
κῆς. Ἐκτοτε
τοῦ Πτολεμαίου
σικλέους (184
τοῦ Πτολεμαίου
Μάρκος Μειβό
Ἄριστοξένου ἄ
κὴν Εἰσαγωγὴ
Ἄλυπίου Εἰσα
γὴν, Βακχείου
δου Κοιντιλιαν
καὶ παράδοξον
μετετυπώθησαν
Μειβόμιος ἵνα
σ. γγραψάντων
ῆττον τῆς τοῦ
φέων τῆς ἀρχα
μανοῖς ἀνταξίο

ἔσώθησαν, οὐδὲ
νὰ ἀποκαλύψωσιν
αὐτοῦ μελωδία.
Ξεῖς, αἵτινες, καὶ
ξήγητοι, συναπα
πραγματειῶν, ἐν
ὅτε εἰς λεπτολ
τῶν ζητημάτων
ἀρχαίων Ἑλλήνων

Τῶν πολλῶν
τούτων καὶ μόνον
των, δυνάμεθα
κτῆρος καὶ τῶν
τῶν Ἑλλήνων δὲ
Κοιντιλιανοῦ, ἢ
συλλογῆς τοῦ Μ

χείου τοῦ Γέρωντος
διευθυντὴν τοῦ ἔργου
ἐρμηνευτὴν τοῦ
στέρα ἢ καὶ ὁμοίως
βραχεῖ χρόνῳ θάνατος
Τεύβνερους ἦν πρὸς
ἐπιμελείᾳ τοῦ Μ
μεν, καὶ παράδοσις
αἰῶνι, πολλοὶ τῶν
τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων
λείποντες τὰ πρὸς
δύο τοῦ Κ. Φορτ
χαίων Ἑλλήνων
Vincent ἐδημοσίωσεν
δίκων τῆς ἐν Παρισιῶν
τῆς Γενικῆς Ἑλληνικῆς
μικρῆς καὶ τὴν ἑλληνικὴν
δοθεῖσαν τῷ 1864
καὶ Οὐεστφάλου
τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς
Ἀρχαίας καὶ Μουσικῆς
1864 τὸ πρῶτον ἐκδόθη
πολλοῖς ἀσαφῆς
δόθη εἰσέτι, οὔτε

ὕπὸ Οὐεστφά
συμπεριληφθῆ
ἐκδόσεως τοῦ
δὲν ὁ Μειβόμ
τῆς Καῖσαρ
οὕτως εἰπεῖν
τῆ βάσει τῆς
στόξενον ἐμπ
φόμενος τὰ ὁ
δεικνυομένην
πᾶσαν ἄλλην
μην μέλους
«γνώσιν τοῦ
λήνων διήρητ
ρητικὸν κα
μέρη, τὸ μὲν
κὸν εἰς χρ
θεωρητικῆς μ
τικαῖς καὶ
σεως. Τὸ τε
ἀρμονικὴν
μέρος τῆς πρ
ρυθμοποιεῖ
τὴν ᾠδικὴν
ἐκ τῶν σωζομ
ριέχει τὴν δια
ἀληθῶς ἢ δια
ὀρισμῶν, παρέ
ἀνακεφαλαιῶν
βάσει τῆς διδ

1. Φ

α) ἀριθμητικὸν

1. Παι

Οἱ μετὰ
ἐν παραθέσει προ-
ζουσι τὴν ἑλληνικήν
λίδα τῶν γλωσσολο-
γῶν, οὕτω ἀπέδρα-
πύξασα καὶ ἀρ-
ἐλλόγου πρὸς τὴν
ἰδιῶται μετέχουσα
«Παρηγορεῖσθε
»ρας καὶ καταφ-
»δοτι κέκτησθε ὅτι
»' Ἀλλ' ἡ παρηγο-
»τῆς καθ' ἡμᾶς
»διότι νομίζω ὅτι
»λεύθεροι τὸ φρο-
»λος τις, ἡδυνάμ-
»ἔπειτα δὲ ἀπολ-
»τέχομεν ἀλλοῖο
»νος. Καὶ δι' ἄλλ-
»ψία, μεθ' ἧς ἡ
» Ἡ ἀρχαία δηλο-
»βοηθήματα, ἐφ'
»πολλὰς βαθμίδ-
» ἔνεκεν τοῦ πλῆ-
»τῶν διαφόρων ο-
»σικῆ καθολο-
»ύφηλίου, ἐν ᾧ
»πάνυ ἐν τούτοις
»χαρακτῆρα πρὸς
»νά προσλάβωσι

Καταστραφ-
καὶ ἡ ὀργανικὴ ὁ-
ἐλευθέρα ἡ Ἑλλ-
αὐτῆς βίου, ἔβαι-
πολιτικὴ ἦσαν το-
ἐπίδοσις ἡ ἡ ἀμ-
οὐδέποτε δὲ ἄλλο-
τοσοῦτον ὅσον ὅτι

Ἄλλ' ἡ ψυχὴ
ἐξέπεμψε φωνήν
Ὁ ἑλληνισμὸς
συναπώλεσε
Ἀλεξάνδρου
τῶς εἰπεῖν οἱ
λαῖος κατέκλυσε
τῶν κυριωτέρων
ἀποδεχθῶμεν
χώρας, ἐπὶ τῆς
καὶ Σουσιανῶν
τραγωδίας ἦν
Ἰπάρχου
πῶμεν ὅτι ἡ
ἐξελληνισμῶν
ὑπῆρξεν ἰσχυρῶς
τῆς παραθέσει
χαίαν ἑλληνισμῶν
συντάξας τὸ
Μουσικῆς) οὐκ
μουσικῆς πρὸς
μεσαιωνικῶν
ἔχουσι διὰ τὴν
τοὺς ἰδικούς
των ἀπὸ τοῦ
θεωρητικόν)
παντοίας διδασκαλίας
ρικὰ καὶ χρονολογικὰ
τμήματα, ὅπερ
σατο ἑδηγόν οἱ
εἰς ἐπιστήμην.
τὴν Ἀσίαν περὶ
δοχοὶ τῶν Ἀρμενίων
ζήλου τὴν μουσικὴν
σαντες πρῶτοι
μουσικοὺς καὶ
τῶν χρόνων τῆς
ἀκμάζουσιν αὐτοὶ
ἐν μεταφράσει
ἠφανίσθησαν, οἱ
ἐθνικῆ αὐτῶν

ἑλληνικὸν αὐτῶν
τῶν μουσικῶν οὐ
τῶν τόνων, οὐδὲ
κατὰ τὸν ἀλφάβητον
«γράμμα», «ὄργανον»
βαρείας ὑπάτης
κλήρων. Ἡ θεοῦ
εἰς τὴν Ἀνατολήν
καὶ τῶν διαδόχων
οἱ νόμοι τῆς
φύσεως ἀπέδειξαν
εἶναι ἑλληνικῆς
οἱ Πέρσαι ἐνέτεινον
ὅτι οὐδὲ παρ' αὐτοῖς
σοῦτον καὶ προσέτινον.
Οὐδαμῶς λοιπὸν
χριστιανοσύνης ἐστὶν
ἑλληνικὴν μουσικὴν
ἰδρυθέντα κράτη
φύρα; ἐφ' ἧς ἡ
ἑλληνικὴ τὸ μουσικὸν οὐ
φήριστον παρέχον
ἢ ἀρχαία ἑλληνικὴ
κλήρων καὶ κατὰ τὴν
ἀρχαίων Ἑλλήνων
δόξον. Ὅταν ὁμοῦ
καὶ ἠρμήνευσαν
ἀραβικαὶ μεταφρα
στῶν περὶ μουσικῆς
εἰσεχώρησεν καὶ
καὶ οἱ ὕμνοι ἔχοντες
μεταγεγραμμένα

Θὰ ἦτο νῦν
ἀρχαία ἑλληνικὴ
ἔθνη καὶ παρ' αὐτοῖς
ἐγεννήθη καὶ ἦκον
νεταὶ ὁ Οὐέστφαρ
ἑλληνικῆς· ὁ χρῆσις
μουσικῆν τῶν ἐθνῶν
χρόνῳ προϊόντι ὁμοίως
μεγάλαι παραλλήλως

τοῖς πᾶσι φε
δαμῶς ἀναιρ
τῆς μουσικῆς
λιστα αὐτὸ τ
ὅτι ἀπὸ τῆς
τοῦτο θεμέλι
εἰς δύο μόνο
ἱστορικῆς πα
λωδικὸν πλο
ἀναγωγῇ τῶ

Ὡς εἶ
ἡ ἤττον εὐπε
λεγομένη εὐ
τοῦ χριστιαν
ζαντινοὶ εἶχο
στείδου καὶ
Καπέλλα· εἶ
ἰδιαιτέραν ὁδ
διχοστασίας,
κοινήν αὐτῶν
ἱστορίαν τῆς
ὅτι ἡ Δύσις
τὴν θεωρίαν
ἐγένετο ἐπὶ
σταντινοπολίτ
τοῦ εἰκονομά
τῖνοι συγγρα
θεωρίαν τῶν
Βυζαντίου, ἀλ
ἄτινα ὑπῆρχ
αἰῶνα, ἀνεπλ

Εἶναι
ἐπαρκεῖς πρὸ
βαίως δὲν δυ
ἀρμονίαι (ἤχ
θησαν ὅπως
ἡ ἐκκλησιασ
διέσωσε τρία
στημα), τρία
εὐρωπαϊκῆ ἔγ
πῶς ἄλλως

ἢ ἀποδεχόμενοι
τρόπον ἀποδεχόμενοι
Ἄλλὰ δὲν ἔχομεν
ἑλληνικῆς μουσικῆς
περὶ τῆς συνεχοῦς
τὸ λέγειν ὅτι, ἐπεὶ
δὲν δυνάμεθα νὰ
γλώσσης. Ἡ πρώτη
γραπτῆς. Οὕτω,
μονικῶς, ἔχει τὸ
μόνον τόνους ἔχει
τριτημόρια καὶ τὰ
ἀποτελοῦσι τὴν
ἤδη νὰ ἀρνηθῆ
διετήρησε τὰς ὑπερ-
καὶ ἠλλοιωμένας
τῶν ἑπτὰ ἀρμονικῆς
σικῆς τῶν Γερμανικῆς
διεφθαρμένον ἕνα
διαλειμμάτων. Ἡ
σχετικῶς ἀγνόηται
παρατήρησις τοῦ
μέχρι τῆς νήτης
ρικῆς ὀκταχόρδου
πεῖν εἰς τὴν ἀρχὴν
εἶναι ἀναντίρρητοι
τύπους, οὐ μικροῦ
τῆς δυτικῆς Εὐρώπης
ἐνθερμος θεραπεία
τάτοις λειτουργικῆς
γίνεται ἐνίοτε χρῆμα

Ἡ ἱστορία
γραφῆ πρὶν δια-
σταί, ἐξιχνευθῶσιν
εἶναι ἀποτεθησαυ-
μεγάλων καὶ ἐν
ζαντινῶν πολλὰ
τὸ θεωρητικὸν μὲν
ἢ καὶ νὰ συμπληρωθῶσιν
εἶναι ἐπὶ πᾶσιν οὐκ
τως ὁ γάλλος Εὐ-
κλείδης

Ἰσπανίας), ὁ
Μανουήλ Βρυ
ξανδρινῶν μου
καὶ ἄλλων, ἀ
μελοποιῶν, τὰ
λιστα μετὰ δυ
βαίνει δυσπαρ

Οὐδέν τ
σιαστικῆς ἰδία
μικρὸν διαλευ
λισσομένων κα
τισθῆ ἀποχρώ
κλησιαστικῆς
βαθμηδὸν καὶ
ὄλως τέχνην
τε καὶ ἀλόγω
μέρος λίαν ἀμ
νότερον εἶπωμ
ζήλου εἰς τὴν
δημοσιευθεῖσαι
τοῦ ζητήματος
εἰς τὸν ὀρισμὸ
ληνικῆς καὶ τ
καὶ τὴν ὁδὸν
στικῆς μουσικῆ
ρακτῆρος.

Ἐκ τῶ
μελέτης ἔνεκα
ἐν Μονάχῳ κα
συντεταγμένη ἰ
δόθη ἐπ' ἴσης
τοῦ καθηγητοῦ
εἰς τὴν ἐκκλη
καπερὶ τῆς ἀρμ
βυζαντινῆς μο
ὀγκώδης καὶ
ἀρχαίας ἑλλην

Ὁ καθηγ
σήμερον ὅτε μ
ἐπιστήμας, ἢ ἰ
ὄλως παρ' ἀξία

τοῦ τύπου ἔστω
τῆς κατὰ τὸν
ἤδη ἀπὸ τοῦ π
προεξάρχει ἡ τ
sacia. Ἐκ τῶν
τῶν Ἀρμονικῶν
θηματικῶν τοῦ
ἀπόσπασμα ὑπὸ
τοῦ περὶ ἱεράς
ἀποφαίνεται παρ
Χρυσάνθου καὶ
νικῆς ἐκκλησιασ
ληνες θὰ θεωρ
μένας πηγὰς τῆ
οὕτω τὸν πρώτο
ἱστορίας μιᾶς τῆ
ἢ δέον νὰ σεμν
μάτων τοῦ ἑλλ
θέσιν ἔπρεπε νὰ
τοῦ ἑλληνικοῦ ἑ
μασκηνοῦ καὶ
Χρυσάνθος καὶ
μάτην μέχρι τὸ
μένης ταύτης
θήκας πρὸς περ
μένων εἰδήσεων
τὴν κλεῖν τῆς
δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀ
θεωρητικῶν βιβλ
νὰ ἀναδιφήση ν
πολλὰ καὶ ἀξιο
νατὴ ἢ διευκρίν
μουσικὰ σημεῖα
στημάτων. Ἐφ' ὅ
παρασκευάζεται
ζειν ὅτι εἶναι δυ
σικῆς καὶ γὰ ἐξ
ἀρχικὸν σύστημα
αἰῶνος ὑπὸ τῶν
Χουρμουζίου τοῦ
νέου σύστημα οὐ

ληνικῆς μουσικῆς
παλαιότερων σ
« Θεωρητικὴ γ
καὶ τὸ « Λεξικ
ἔργα, ἀλλ' ἐν
ὠφελοῦσιν αἱ
ληνικῆς καὶ τῆ
καὶ τοῦ Εὐριπί
τῶν κενῶν ἐπι
νὰ μελετηθῶσι
διαφόροι κρίκοι
τεύει τὴν ἀκρι
καὶ οὐδὲν ἀπεκ
ἐλληνικῆς μου
ὅστις ἐν σελίδι
σικῆς » ποιεῖται
νήματος μήπω
Αἰτιολογῶν δὲ
βαλον μέχρι το
δίδει αὐτὴν πρ
τῆς σημειογραφ
νὴν διάδοσιν «
τὴν μουσικὴν ἀ
ἀγνοοῦσιν ὅτι
ἐξεδόθησαν, σχ
Εἰρμολογίων, ἔ
τῆ προτροπῇ αὐ
δημοσίᾳ Βιβλιο
προνημάτων περ
Οὐέσφαλός περ
τοῦ Βρυεννίου,
πλημμελῆ· παν
στιος τὰ περὶ τ
Χρυσάνθου, ὃν
ρητικῶν »· ὁμο
σκοπούμενου τοῦ
ὀλίγων βοηθημά
βεβαίως ὑπερβολ
Χριστοῦ, ἐξετάζ
λύτιμος συμβολ
αὐτῆς συγγραφῆ

«ἄνδρα ἄμουσο
κῆς μουσικῆς,
Ὁ Μαν
ζαντινῆς μουσι
καὶ μάλιστα ἀ
ἀλλοιώσεων τῆ
σιαστικῆς μουσ
ἐσωτερικῆς ἀλλ
αὐτολεξεῖ πλει
μαίου, τοῦ Θεο
ἀπάνθισμα ἐαν
πετελέσθη τὸ ε
τὰ ἁρμονικὰ πε
θεωρία τις τῶν
τῷ Βρυεννίῳ μ
χρόνων τοῦ Ἄ
μᾶλλον πρὸς τ
συνέχεια τῆς ἀ
φερόμενοι «νεώ
δυνατὰ εἶδη τοῦ
τῆς προσλαμβαν
ὅκ τὼ δῆθεν κ
δεταὶ οὐχὶ μόνο
τοῦ διὰ πασῶν.
τοῦ ἤχου ἔχουσ
λήγουσα μελωδ
εἶδος». Ὡστε ο
ζαντινῶν μελοτ
τοῦ Οὐκβάλλου,
τοῦ μέσου αἰῶνος
χεται, ὡς εἰκοτ
ἀναπτύξεως τῆς
τῆς ὑπάτης μέχ
Τερπάνδρου δωρ
ὀγδοὴν προσθεῖς
τῶν ἀρχαίων Ἑλ
τεκαίδεκαχόρδου
εἶναι καὶ τὰ ὀνό
καὶ οἱ ἀπλάγιο
modi plagales τ
μασίαι ἔλκουσι τ

ὅτι τοῦ Οὐστα
σεις. Οὐδὲν ἄρ
βυζαντινῆς μο
νὰ συντάξῃ τῆ
τὸ σύστημα
στέρων θεωρη
σικήν. Ὁ Βρυ
καιδεκαχόρδου
ὀνομάτων τοῦ
θεωρητικοὶ ὄρ
ἔχουσι καὶ τῆ
ἐν ἄμφοτέροις
ζεταὶ τοὺς πα
παρατηρεῖ ὁ
ὀνόματα προῦ
τέρᾳ ἐκκλησίᾳ
Οἱ νεώτεροι ἔ
κλίμακος, προ
τοὺς κατ' ἰδίαν
πρῶτα γράμμα
τος ἢ διφθέγγ
εἰς τὸ ἐπόμενον
μόνον περὶ τῆ
ὑπάρχει τις δι
ἡμιτόνιον,
κλίμακι τρεῖς
ἀνεπτυγμένους
ροῦμεν γὰ εἶπ
σιαστικῆ μουσ
σμῶν τοῦ Πτο
ὑπάρχωσι λεπ
θεωρητικῶν δι
νεταὶ ἀγνοῶν
μόνον εἰς τὴν
μουσικῆ ἀνέρχ
τῆς Ἀλεξανδρ
Εἰς τὴν
οὔσιώδεις ἀλλ
κατὰ τὸν τρόπο
ρίου καὶ τοῦ
τρία γένη εἶχ

ρασιώπησις τοῦ
κῦρος. Ὁ Χρῖστος
ὅτι «τὸ γένος
ὅλως διάφορον
τοῦτο ἀντιλέγοι
λον εὔσα βαθμ
συνάφεια τῆς ἀ
σικῆς γίνεται κ
τῆ μουσικῆ τῶν
ρίους, τέσσαρας
των τὸ ἀρχαῖον
νίου πληρέστατα
τεροι συναποδέχ
αὐτῶν εἰς κυρία
μουσικῶν ἀπεπε
τοῦτο δὲν εἶναι
σικοῦ αἰσθήματα
κατεπιέζετο ὑπὸ
τέραν κλίμακα,
μελοποιῶν. Εἶνα
μακες, παραβαλ
διάφοροι ἀλλήλο
νεκινδυνευμένον
νου, ἔπαθον ἀνο
μελῶν πολλάς
ἀποβαίνει ἀδύνα
παραλλαγαὶ τῶν
ἤχθεις μελωδικῶ
γνησιωτάτη σύστ
κατὰ τὸν μεσαιῶ
Ἡ ἀρχικὴ αὐτῆ
διὰ τῆς ἀναστρα
Βρυεννίω. Τὰ δὲ
ληνικὰ ὀνόματα
ἔσον οἱ βυζαντιν
δὲν ἰσοφαρίζουσι

Τὰς μελέ
ὁ ἐκ τῶν μαθητ
ἀρίστην μέχρι τ
νικῆς καὶ τῆς ἐ
τὸν ἀκάματον

προοιμίῳ ὅτι
κῆς ἐκκλησίας
ἐν ἰδιαιτέρῳ
ἐρευνήσῃ τὰ
εἶναι γνωστὰ
οὐκ ὀλίγοι καὶ
ἡμῶν ἐκκλησι-
οῦτοι εἶναι το-
δία ἀπὸ τῆς
καιδεκάτου αἰ-
συνεχόμενα
φαίνεται ὁ ἱ-
τικῆς μουσικῆς
ἐκ τῆς ἑλλη-
εἰς τὴν ὀρθο-
γάλου θεωρη-
μελωδῶν ἐπι-
καθηγητῆς Χρ-
πόλει Συνόδο
σημειογραφικῆ
τὴν σημασίαν
θους σημειογ-
τῆς ἐκκλησια-
δευσίαν αὐτῶ
στησαν οἱ ἐκ-
διὰ μακρῶν
κλησίας. Ὁ
πᾶσιν ἀξιοθαύ-
ῶν ἐγένετο χ-
χειρόγραφα, δ-
ρυθμὸν καὶ τ-
ὑπὸ τοῦ Κ. Τ-
σιαστικῶν πα-
τους τοῦ χρισ-
ὁ κυριώτερος
ἐν γένει παιδ-
ἀνδρῶν, γυνα-
ἀλλὰ καὶ ἐν
σιαστικοῦ μέ-
ἀγνοοῦσιν ὅτι
κλησιαστικῆ ψ

λωτάτη καὶ ὅτι
τῆς ἀλώσεως τῆς
νεστάτους μελωδίας
αὐτοκράτορας. ἡ
καὶ διεξαγομένη
σιμώτατον.

Ὁ Κ Τ

Βιέννης, τοῦ Μ
λόγου ἄξιον ὑλ
ἀγνώστους θεωρ
ἢ διηυκρίνησε τ
τοῦ θεωρητικοῦ
μουσικῆς, ἐν αἵ
τῆς Ἱεροσολυμι
αἰῶνος Μανουήλ
ἢ τοῦ Ἰωάννου
τῆς παραλλαγῆς
καὶ ἀντιπαρέβαλ
δίας μετὰ μουσι
τὴν ἱστορικὴν ἔρ
δεικνύουσι ὅτι ἡ
πρὸς τοὺς ὑμνογ
εὐρεθέντα χειρόγ
ματα τῶν Ἑλλή
τῶν μέχρι τοῦδε
τῆς ἑλληνικῆς ἐ
τιρρήτως ὅτι ἡ
ἑλληνικῆς ἐκκλυ
λοίωτος σχεδὸν
προσεπιμαρτυροῦσ
Μανουήλ Βρυενν
φάλου ἐλέγχει ὅ
ἡ θεωρία τῶν λ
πρὸς τὴν τῶν ἄλ
νῶν εἶναι οὐχὶ δ
ἦχοι συνίστανται
τὸν Βρυέννιον, ὅ
καὶ ἤρμηθεν. ἡ
νομεν ὅτι οἱ μου
δοντο κατ' ἐξοχή
ἀφ' ὧν καὶ ἠρούον

ἀλλὰ καὶ ἐν
διὰ τῆς ἐγκα
ἐκκλησιαστικῆς

Ὁ Κ.

καὶ μαρτυριῶν
ἐν χρήσει ἢ
Ἀγιοπολίτου,
μουσικῆ τῶν Ἰ
νεωτέρας εὐρο
τῶν πρώτων
λύφωνον, ε
φανερὸν (I) κα
τοῦ αὐτοκράτο
»πρεσβυτέρων
»δὲ ἄρρενας ε
»νήκοντα, ἀν
»εῖναι τὸν π
»ἐκκλησίας ἐ
»τοις τῶν καλ
χρόνοις ἢ πολ
δύο χειρόγραφ
των μαθητῶν
ἔξω, ὅστις ἦτ
μελωδιῶν τινῶ
τῶν μελωδιῶν
δὲ κατὰ τὸ δ
ὅτι τὴν ἀρμόν
νων, μετέδωκε
Κ. Τζέτζις π
ἢ τῶν ἀρχαίω
τὴν πολύφωνον
νεαρᾶς τοῦ Ἰο
πολυφωνία τοῦ
Ἑλλησιν ὁμό
μόνον τὴν με
ἐδηλοῦτο μόνο
τόνων μεγέθο
ναοῖς τῆς ὀρθο
ἐν ἑτεροτόνω
τέρας ἐξετάσει
κοπαὶ εἰς ὀρισ

Τὴν με
Τζέτζης εἰς
σαν εἰς τὸν
χρόνων Ἰωάνν
κουσιν εἰς τὴν
νὰ ἀκριβωθῶσ
παλαιότερα ἄσ
μενα στιχηρὰ
στανται εἰς τὰ
ἀναποδισμοί,
χερουβικὰ, κοι
τὴν μελοποιίαν
θεσιν παραπλ
διὰ τῆς προσθ

Εἶναι γ
μουσικῆς ἀπεδ
Ἰωάννην τὸν
πολλὰ χειρόγρ
πέμπτου καὶ τ
σμὸν τοῦ περι
δοξος ἡμῶν ἐπ
της, καὶ τὸν
σημειογραφίας
τον ὅτι ἡ σημ
θα ἀποδείξῃ ἐ
ἔμειναν κατ' ο
φαινομένη μᾶλ
διετέλεσεν ἐκό
φαβήτου. Ἀλλ
ἐν χρήσει ἀπὸ
αὐτῆς ἀνάγεται
«περὶ ρυθμητικ
ὅτι «Πτολεμα
Ὅστις δὴποτε κ
ὁ περιώνυμος
τῆς ἐκκλησιασ
ἀπλοποιήσεως
συστήματος τῶ
ὀρθῶς ἀποφαίνα
μείνη ἐν αὐτῇ
ρητῆνος κατεβᾶ

γραφικῶν συστημάτων
λείαν σημειογραφίας
πρὸς τὴν τῶν
εὐφυῶς πένυ
εὐφαντάστων
σημειογραφίας
τῆς ἀρχαίας
ζομεν ἐνθάδε
τῆς σημειογραφίας
ρισπούδατος
τῆ ἑλληνικῆ
ρίαν τῆς μουσικῆς
συμβολῆ εἰς
μουσικῆς, ἐπὶ
καὶ ἀνεκδότων

Σκιαγραφία
Ἑλλήνων, ἐπὶ
τεχνικῆ ἀντιτακτικῆ
ταύτην ἢ εὐροπαικῆ
λαδῆ νὰ γραφῆται
ρωπαϊκῶν καὶ ἑλλήνων
οὔσαν, ἢ τετρακτῆ
Ἡ καλὴ ἡμετέρα
διὰ τῶν ἤχων
ρων ἤχων παρὰ
ἔνωσις ἤχων
τῆς ἡμετέρας
φόρων ἤχων καὶ
μουσικῆ τῆ εὐροπαικῆ
ἀναμφισβητήτως
πάσης μουσικῆς
πλεονεκτημάτων
τῆς μελωδίας
εἶναι ἢ ἀνάβασις
λαβῶν, νη, πη, ρη,
τῶν αὐτῶν φθόγων
δι, γά, βου,

αὐτῷ σκοπῷ ἐ
la, si, do· ἐν

Αὕτη τ
σικῆ καλεῖται
ἐν δὲ τῇ φραγ
κλιμαξ αὕτη
ἕκαστον ὀνομά
τόνοι διαιροῦντ
ἐλαχίστου
διαροῦνται εἰς
θάνει ὁ διδασκ
σκαταγώνιστον
ἢ περὶ τοὺς π
τῆς ἐκκλησιασ

Οἱ χαρ
φεται τὸ ποσό
τὴν ἀνάβασιν,
ἐπανάλγηψιν τῆ
μὲν συνεχῶ
πρὸς τούτοις κ
ἀπαγγελίαν ἰδ
τίθενται καὶ σ
τῶν ποσότητα
κτῆρων εἴτε ἀ
κροτέρας διαρκ
νύοντα τὴν ἀπ
χαρακτῆρες εἶν
ποιόν, διότι
μόνον διάρκειαι
ὀριζοντείους, Γ
τῶν γραμμῶν
νεχῶς ἢ ὑπερβ

Ἡ ἐκκλη
χρῆται μικρᾶ
θησι δὲ διπλῆν

Ἡ εὐρωπαϊκὴ
ρακτῆρες αὐτῆς
δὲ χρόνους δια

Ἡ ἕκτα
χορδα, καλούμε
μάζεται ὑπατ

Ἐκαστος τῶν
ἔχει τὴν ἐαυ-
ἀρχικοῦ γράμ-
ρου σημείου,
κρίνονται ἔχο-
το ποσὸν ἄ-
ποσὸν ἄνωθι
ἄσμα λοιπὸν
σκεται ὁ μου-
τασις τῆς εὐρ-
ῶργανα, περι-
δοκυμβάλω.
ὑπὸ τοῦτο ἢ
τόπον γραμμῶ-
ὑψος εἶναι χρ-
κλίμακος δέο-
μιάς τῶν πέν-
καὶ ἄρχονται

Ψυχὴ
τὰ κάτω καὶ
ὁ μουσικὸς κρ-
σεως δαπανᾷ
χρόνον ἢ πλε-
καὶ αἱ κρούσε-
φεται ἐπὶ τὸν
τρεις χαρακτῆ-
ένος χρόνου ε-

Ἡ εὐρ-
οὐ μὲν ἄρτιο-
λῆς ἀκρίβειας
ἄσμασιν ἢ κριβ-
καὶ πραγματικ-
χρόνου, τοῦ δ-
θεωρητικὰ τῆ-
ἐρμηνείας.

Ὄποταν
μέσον, τὸ ἐν-
μέλλη να αὐξ-
τόνου· ὅποταν
μειονεξία τόνο-
ωσιν τόνου, κα-

καὶ δύο τριτημό
παίσθητον, δέον
ὑφεις τίθενται
ἐπὶ τὸν τόνον,
ἐνεργῶσι κατὰ
φθόγγον ἔχοντα
ἐχόντων, ἐπὶ το
ἵνα λύση τὴν ἐ
καὶ τὴν Ὑφεισιν,
μόνον κατὰ
τόνια, ἥτοι ἐπὶ
γίνεται fa καὶ
φυσικῶς. Ἐντεῦ
ἀλλαγὴ τόνων,
ἢ ὑφεις καὶ αἰ

Ἡ εὐρωπ
διότι τὰ δύο ἡμ
ἐν τῷ κλειδοκυρ
ἐνεκεν στερεῦντα
μονίου. Ἐὰν λο
κλησιαστικὴν τοῦ
ἐπὶ τῶν διαστημ
μεταβάλωμε
μακος τὰ δι
θίσταται ἀδ

Ἡ ἐκκλη
τοὺς ὀκτώ ἤχους
πασῶν καὶ πε
ρετηρήσαμεν ἐν
χορδον καὶ τρ
λάκς ἐπαναλαμ
διατονικῆς. Τὸ
καὶ περιέχει τρία
τίζον ὅλως ἰξιαυ
πενταχόρδου. Τ
τητα τῶν τόνων
λωδίας. Ἡ εὐρω
στερεῖται δὲ τοῦ
ναται γὰ με
κλίμακος τόνοι ο
Τὰ γένη

χρωματικῶν
διαπασῶν κλ
περιλαμβάνο
νη· τὸ πρῶ
τὸ τρίτον εἰς
ἐλάσσων καὶ
τὸ δὲ δευτέρ
μένους ἀπαρ
ἢ λεγομένη
τοῦ δευτέρου
ἤχου κλιμαξ
βαίνει κατὰ
χοντα τρία δ
γα· τὸ δευτέ
μοῦς, τὸ δεύ
ριέχει καὶ αἰ
ζω-νη-πα· τ
διάφορος τῶν
6 βαθμοῦς,
ροῦται ἢ ἐπτ

Τὸ ἐνα
τημόρια καὶ
ἐναρμόνιος κ
λαμβάνει τρε
τῶν τόνων ἔχ
ῶ γίνεται ἢ
τόνος τοῦ δε
καὶ ὁ τοῦ τρ
διάφορα τῶν
τριτημόρια κ
διὰ τῆς γραφ
ληλον, οἷον
μουσικῆς ἵνα

Ἡ εὐρ
μοια πρὸς τὰ
νότι ἔχει ὁμο
κῆς, τοὺς ἄ
ὑπάρχουσι κα
ματίζεται ἀν
μακος ἡμιτον
των διατονικῶ

μόνια ἄσματα
πραγματικῶν
ἡμιτόνια, τὰ τ
ἔχουσα τοὺς τόν
μεταβάλη εἰς μ
αὐτῆς τόνους εἰ
ἀδιαίρετα.

Οἱ ἦχοι
τερος, τρίτος,
βαρὺς καὶ πλάγ
συστημάτων, δια
διατονικῶν, χρω
μόνον ἔχουσιν ἦ
Ἐχουσι μὲν ἐπ
ἄλλο εἶναι ἢ αἱ
ὅτι τὸ ἴσον αὐτῶ
Εὐρωπαϊῶν τὰ ο
Τρίτην ἐλαχίστην

Οἱ ψάλτα
θὰ προεξένουν ψ
τόνω καὶ τῷ αὐ
ἀπὸ τόνου εἰς τ
Τεταύτη μετάβα
ματα καὶ τὰς ἀ
ναντίον στερε
ἦχους ἔχει γὰρ
μουσικῆς αἰ φθο
καὶ τρεῖς ἐναρμό
φθοράν του, ἔπρε
καὶ αἰ φθοραί. Τ
καθιέρωσεν ὀκτώ
κλίμακος τοῦ δια
ἔχοντα χωριστὴν
ἐκτενές καὶ μετ
τοῖς ἄσμασι τῶν

Ὅσοι τῶν
μουσικῶν, θὰ ὀρ
σαρμογῇ τῆς
δύνατος, διότι
Ἄνακεφλαιούντε
τάδε τὰ συμπερά

1. Ἡ
στάσεις τῶν
μυγῆ, λοιπὸν θ

2. Ἐν
γέλλονται ξηρ
ρον ποιότητα

3. Ἡ
ἐμπεριέχεται
φθόγγοι ἔχουσ

καὶ τὸ ποιόν.
ἐκτείνεται ὀργ

4. Ὁ
τῆς χειρός· ἡ
ἀκριβείας, κα

σιαστικῆς. Ἄλ
κατὰ τὸ φαινό

πολὺ τῆς εὐρα
ἐαυτῆς οὐ μόν

ἐκφράση ἀμφο
τοῦ μέλους ἀλ

σίας, τοῖς προ
παρ' ἡμῶν μετ

ἐκφράζεται ὅσο
δὲ εἶναι ἐναργ

ἐκκλησιαστικῆ
μελωδίας εἶνα

5. Ἡ δ
τοὺς μείζονας,
τριτημόρια, τε

τοὺς πέντε ἀκ
6. Ἡ ἐ
ὀκτῶ ἤχους· κ
στάγει τοὺς δύ

7. Ἡ ἐ
εἶδη τῆς μελω
ἄλλα γέννη, κα

ἢ παντάπασι
κλίμακας ἢ μ

8. Τῆς
μόνον.

9. Ἡ ἐπι

νά μεταβάλληται
ἡ εὐρωπαϊκὴ σκέψις
οὔτε ἤχους πολυ

Τούτων

νάτων ἀδύνατον
τοῦ συγκατα

Λέγοντες δὲ ὅτι
ἀρχαίων Ἑλλήνων

εἶναι τι ἀνώτερον
ὄψον ἐπὶ τῷ λ

ρωπαϊκῇ μουσικῇ
ὠδῆς, εἶναι παν

νίας». Ὡστε, καὶ
μεταποίησις τῆς

πρέπει νὰ διαλα

σικὸν ἄσμα ὡς

Ἡ ἐκκλη

ἀρμόζουσα κυρίως
διὰ τῆς φωνῆς

ἀρμόζει εἰς τὰς
νίας· καὶ διὰ τ

τὴν διδάξην ἀνε

ἐλληνικῶν ἀπο

τὸν λόγον κατα

νοῦσιν οὐδὲ δια

αὐτοὶ ἔμαθον ἄ

μητοὶ· ἐὰν περ

τικᾶς ὕμνωδίας

κτῆμα, οὐ τινος

μελωδία ἀκούετ

σημασίας τῶν σ

νάμεως τῶν μου

πουμένων τῶν τ

τίκεται εἰς αὐτὰ

γαγεν εἰς τὴν λ

γόρευσαν ἐν τῇ

ἤθος εὐλαβὲς κα

μέγας τῶν ἐθνῶ

« ἄδοντες καὶ ψ

νεύων ὁ Θεοδώρ

ταν κινῶν, ἀλ
γείρων»· τούτο
τῆ καρδία, του
γὰρ προσέχων,
τελευταῖον, ἐκ
τοῖς πιστοῖς νά
δίας, μηδὲ τρα
φαρμάκου ἔπω
ἀλλὰ διὰ τοῦ
τῶν Γραφῶν.

Ἄλλὰ γ
σωμεν τὴν ἐκκ
καὶ τὸ ὕψος αὐ
νομένη Ἑλλάδ
διδάσκαλον ἄξι
κείμενον; Δέν
κοινοῦσι πολλ
λοντα μόνον ἐν
κῶν καὶ θεομ
αῖς οὐδέποτε δι
καὶ δοξολογήση
ροῦ; Ἐὰν μὲν
τοῦ χοροῦ, ἔφε
τὸ ὅλον τοῦ ἄ
δεικνύει ὅτι ἐκ
μόνον τὸ ἑαυτο
τὸ θέμα ἀπὸ τ
ἀειδές. Ἔως τ
ἁρμονίαν ἀπεθε
λετάς. Δυστὶν λ
στικῆς μουτικῆς
τὴν προτέραν α
παντελῶς τοὺς

Ἐὰν ἐξα
προτιμῶντες τὰ
ὅ,τι ἔπαθεν ἢ
ξάτο εἰσαγομέν
λεν, ἢ ἀμβροσι
ἀρυσάμενη ἐκ τ
τοῦ Ἑψίστου ἢ
καὶ ποικίλων ὄρ

διαφόρους χορ
Ὁ γὰρ τοῦ
ἀκαδημαίαι
συνέρχονται ο
χονται οἱ ἄν
ἀπ' ἀρχῆς μέγ
νερὸν ὅτι ὁ λ
Ὄν, ἀνάγκη
νοουμένων τῶν
ρηται ἐν τῇ ψ
παρακολουθοῦσ
χὴν ἐναρμονίω
τινὰ τὸ ἤδη ἐ
τὰς αἰσθήσεις

Δὲν ἀγ
μουσικῆς οἱ θε
αὐτὴν μουσικῆ
ἅπαντες σχεδὸ
νοί· φυσικώτα
μὲν ὑψίφωνοι
ἡμερῶν ἐτύχοι
μουσικοφιλοσόφ
ῶ δὲ αὕτη ἔθε
διας, αἴφνης π
της. «Ἴδού ἡ
» ὑψίφωνοι ψάλ
» μὲν ἅπαντᾶτε
» δὲ ἅμα ἐκβα

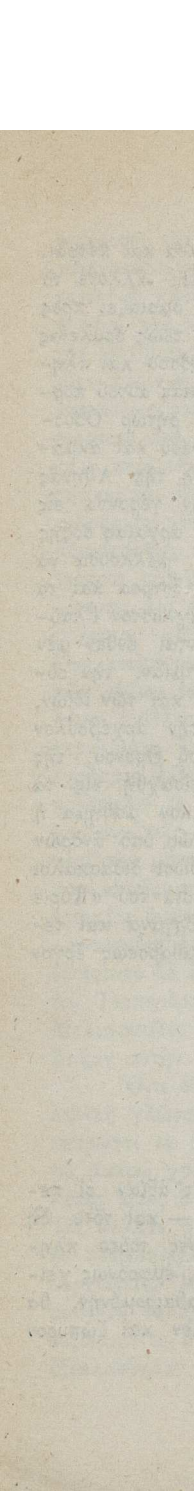
Δὲν ἀγν
ρωπαϊκὴ τετρα
σικῆ, ἅπανταχο
διαμνησέως
τῆς ρυθμοποιίας
τοῦναντίον, μείν
παρήκμασε βῆθ
καὶ εὐπρέπειαν
εἰς αὐτὴν ἐν το
πτωχῶν τεχνιτ
ἄλλαι τερατώδε
δειξιν τῆς ἰδέας
ὄλω τῷ σώματι

στρέφουσι τὸν
συναναφύρουσιν
ροντες ἢ κινῶν
ἢ ξένη καὶ ὁ
γον ἀντιβαίνον
εὔτε πάλιν ἢ
ταστάσεως φο
τοσοῦτον ὅσον
ἦσαν περὶ τῆ
ρητικοὶ καὶ δὴ
εὐλαβείας. Ἡ
ἀδιασπάρτως
τρόπους τῆς
λίτεις καὶ
τεύματος. «Ἐ
ὄλω κινδυνεύου
κῶν νόμων το
λέγει ὁ Πλάτων
περιώνυμος Τ
ἐχρήσατο ἐνδε
προετίμων τὸ
χος σὺν τοῖς
περὶ τὴν μουσ
παρ' αὐτοῖς με
νοτομῖαι ἐγένον
καινοτομίας το
εἰσήγοντο δὲ
τοῦ Τερπάνδρου
Μελανιππίδου
δειξαν αὐτὴν

Ὅ,τι σ
ληνικὴ γλῶσση
πέπρωται γὰρ
τῷ μακρῷ χρ
λέτης καὶ, ὅ
Ὡς ἄλλοτε ἦ
ἦν περιέθαλψον
Ἄρχιερεῖς, Ἰε
παθόντα θαλάσ
δυσδιάκριτος, δ
ἐξεκλάσθησαν,

λωβήθησαν, ε
ὥστε «παντί
ἔθνος, οὕτω κ
σῶμα ἀσθενές
καὶ τῆς βαρβα
γῶν μεγάλων
φύρας, καθάπε
σεὺς, ὃν ἡ Ἄ
ζοντος εἰς ρυ
ράβδος, ἡ μέ
ἄνδρα νέον κ
τὴν λαμπροτά
ἀποπλύνῃ τὸν
φύκεα τῆς βα
κον; Ἡ μαγι
εἰς τὴν ἐθνικῆ
δέποτε προτιμ
καίπερ κακῶς
εἰσήγησιν καὶ
Ἱερᾶς Συνόδου
ἀπανταχοῦ τῆς
μουσικῆ· ἃς ὁ
λογίων ἅμα κ
ἄνδρες ἱκανοὶ
ἢ ἐν πολλαῖς
τραφωνίαι τῆς
εἰς ἐπιστήμονα

ἃς προτιμῶντα
παιδευμένοι ἀ
τότε τὴν καθ'
ροδότημα τῆς
ραγωγουμένην
διατηρήσωμεν
γονιμώτατον τ

ΑΚΑΔΗΜ

00700002

